

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Říhové a soudců Mgr. Dagmar Javůrkové a JUDr. Karla Podolky v právní věci žalobců: **a/ Ing. Martin Dvořák**, bytem Praha 1, Krakovská 1391/5, a **b/ Ing. Ivo Štika**, bytem Praha 8, Vřesová 683/8, zastoupený JUDr. Petrem Šurkou, advokátem, se sídlem Praha 10, Morseova 2538, proti žalovaným: **1/ Transparency International – Česká republika, o.p.s.**, se sídlem Praha 8, Chlumčanského 497/5, IČ: 272 15 814, a **2/ Stanislav Beránek**, bytem Praha 8, Přemyšlenská 391/55, oba zastoupeni Mgr. Vladanem Brožem, advokátem, se sídlem Praha 10, Žitomířská 639/1, o ochranu osobnosti, o odvolání druhého žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. června 2013, č.j. 32 C 79/2012 – 58, **t a k t o :**

I. Rozsudek soudu prvního stupně **s e** v odstavcích II, IV a VI výroku **p o t v r z u j e .**

V odstavci VII výroku **s e m ě n í** tak, že každý žalobce je povinen zaplatit každému žalovanému na náhradě nákladů řízení 6 480 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Mgr. Vladana Brože, advokáta, se sídlem Praha 10, Žitomířská 639/1.

II. Na náhradě nákladů odvolacího řízení jsou povinni zaplatit žalobce a/ každému žalovanému 2 160 Kč a žalobce b/ každému žalovanému 4 320 Kč do tří dnů od právní

moci tohoto rozsudku na účet Mgr.Vladana Brože, advokáta, se sídlem Praha 10, Žitomířská 639/1.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu, aby se první žalovaná omluvila každému žalobci na jeho internetových stránkách za to, že v pořadu Reportéři ČT v reportáži „Kauza předražené jízdenky II“, odvysílané dne 12.12.2011, o nich její pracovník uvedl, že se účastní nestandardních obchodů (odst. I a II výroku), aby druhý žalovaný zaslal každému žalobci písemnou omluvu za to, že o nich v souvislosti s nákupem jízdenek pro Dopravní podnik hl.m. Prahy v pořadu Reportéři ČT v reportáži „Kauza předražené jízdenky II“, odvysílané dne 12.12.2011, uvedl, že se účastní nestandardních obchodů (odst. III a IV výroku) a aby každému žalobci zaplatil 50 000 Kč (odst. V a VI výroku). Dále rozhodl, aby každý žalobce zaplatil žalovaným na náhradě nákladů řízení 8 340 Kč (odst. VII výroku).

Při rozhodování podle § 11 a násl. obč. zák., platného do 31.12.2013, vycházel z toho, že žalobci v tehdejších funkcích generálního ředitele a finančního ředitele Dopravního podniku hl. m. Prahy, a.s., a členů jejího představenstva, spatřují neoprávněný zásah do osobnostních práv ve sděleních druhého žalovaného, zaměstnance první žalované, v reportáži „Kauza předražené jízdenky II“, odvysílané v pořadu Reportéři ČT dne 12.12.2011, v níž poukázal na „nestandardní obchod s jízdenkami“, a uvedl, že spolu s dalšími osobami „figurují v nestandardních obchodech.“ V řízení vzal za prokázáno, že předmětná reportáž se zabývala již dříve medializovanou kauzou, smlouvou mezi Dopravním podnikem hl.m. Prahy a Neograph, a.s., podle níž měla společnost Neograph, a.s. zaplatit z každé jízdenky 17 hal. zprostředkovateli Cokeville Asset Ine, se sídlem na Britských panenských ostrovech, která vyústila v odstoupení žalobce a/ z jeho funkcí, což tento žalobce sám připustil v pořadu Události, jehož část byla právě v reportáži použita. O nevhodnosti smlouvy se v reportáži vyjadřoval i bývalý primátor Prahy Bohuslav Svoboda, připustil jí i jednatel Neograph, a.s., přičemž bylo veřejně známo, že žalobce a/ a další osoby byly v roce 2013 obviněny z trestné činnosti v souvislosti se zakázkou prodeje jízdenek ve vestibulech metra. Soud prvního stupně, vzhledem k vysokým funkcím žalobců, dovodil, že se museli podílet na vedení Dopravního podniku a pokud tedy se neúčastnili osobně popisovaných transakcí, museli mít o nich alespoň jisté povědomí. Dovodil, že předmětné sdělení je pravdivou informací, že tedy nešlo o nepravdivou ani skandalizační informaci. Pokud byly uveřejněny jejich fotografie v grafickém znázornění vztahu Dopravního podniku s dalšími subjekty, popisovala první žalovaná vzájemné propojení jednotlivých subjektů, jména žalobců byla veřejně známá z veřejných obchodních registrů a za neoprávněný zásah nelze považovat uveřejnění jejich oficiálních fotografií, kdy navíc oba žalobci byli členy představenstva společnosti se 100% majetkovou účastí státu. Zamítnutí žaloby ve vztahu k druhému žalovanému odůvodnil dále i nedostatkem pasivní legitimace, neboť jednal jako zaměstnanec první žalované. V této souvislosti odkázal na § 420 odst.2 obč. zák., platného do 31.12.2013. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst.1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání žalobci a navrhovali, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedli, že ve vyjádření druhého žalovaného, v němž je spojil s nestandardními obchody a v grafickém

znázornění, v němž byly v této souvislosti uveřejněny jejich fotografie, bylo zasaženo do jejich cti a důstojnosti, protože uveřejněné informace nebyly pravdivé, neboť neměli nikdy žádné obchodní vazby na subjekty označené v reportáži a případ se stal mediálně známým právě odvysíláním předmětné reportáže. Podle nich tvrzení jednatele Neographu s.r.o. o předražených jízdenkách bylo zcela účelové, protože sám nereflektoval na výzvu Dopravního podniku (za vedení žalobců, kdy však členem statutárních orgánů byl pouze žalobce a/), aby jízdenky dodával za poníženou cenu. Namítali, že cena nových jízdenek odpovídala jejich kvalitnímu, policií doporučenému, zabezpečení a uvedená firma byla jediná, která byla schopná (podle znalce) dodávat papír ve vyšší kvalitě. Dále uvedli, že žalovaní došli k závěru o jejich zařazení do systému, který „nadstandardně“ navyšoval ceny jízdenek, aniž si zjistili kvalitní informace o této obchodní transakci. Poukazovali na to, že přestože úroveň zabezpečení jízdních dokladů v Praze převyšovala kvalitu jízdenek v jiných krajských městech, byly náklady na jízdní doklady stejné jako v Dopravním podniku Brno. Dopravní podnik, ani oni, neměli uzavřený žádný obchodní vztah se společností Cokeville, kam mělo podle reportáže putovat z každé jízdenky 17 haléřů. Mezi touto společností a Neograph byla zprostředkovatelská smlouva uzavřena již před jejich nástupcem. Dále poukazovali i na to, že na uveřejněném schématu nebyli uvedeni jako zástupci Dopravního podniku, ale svými jmény, že jediným jeho majitelem je Magistrát hl.m.Prahy, takže nemůže obstát tvrzení, že žalobci v tomto úhlu pohledu podléhají veřejné kontrole. Soudu prvního stupně vytýkali, že neprovedl jimi navrhované důkazy (výslech žalobce b/, navržených svědků, posudky zpracované k posouzení ceny jízdenek a k tomu, zda smlouvy byly podepisovány standardně či nikoliv), takže jim odebral možnost domáhat se jejich práv. Dále uvedli, že žalobce a/ rezignoval na funkci generálního ředitele a místopředsedy představenstva pouze pro nedostatečnou podporu jediného akcionáře ohledně financování Dopravního podniku představovaného v té době tehdejším primátorem Bohuslavem Svobodou, na základě jehož požadavku vypracoval advokát Láska právní analýzu, která rozpoutala řízenou a médií podporovanou kampaň. Zdůrazňovali, že žalobce a/ nemohl se společností Neograph uzavřít smlouvu bez souhlasu dozorčí rady a představenstva, jimž musel předložit koncepci smlouvy a doložit úměrnost ceny kontraktu, že tyto okolnosti měl právě vysvětlit žalobce b/ ve své výpovědi, že právními posudky chtěli doložit chybné stanovisko advokáta Lásky, že ani Dopravní podnik, ani oni, neuzavřeli žádnou smlouvu s Cokeville, ani s panem Rittigem. Uvedená reportáž by pak měla být brána v celém kontextu, z něhož, v návaznosti na komentář druhého žalovaného, je zřejmé, že žalobci na systému, do něhož byli zařazení, finančně participovali.

Oba žalovaní navrhli potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Odkazovali na to, že smlouva na dodávku jízdních dokladů s Neograph byla uzavřena mimo režim zákona o veřejných zakázkách, aby zveřejnění zadávacích podmínek neohrozilo ochranu utajovaných informací (ochranných prvků jízdenek), že zavazovala Dopravní podnik k odebrání určitého počtu jízdenek, v případě neodebrání by byla pokutována, Dopravní podnik neměl možnost kontrolovat výrobní náklady, které Neograph mohl jednostranně zvyšovat, podstatným porušením smlouvy nebyly opakované vadné dodávky, nevyřízené reklamace, porušení povinnosti ochrany tajných prvků, výpovědní lhůta bez udání důvodů byla čtyřletá a Neograph měl v ní zajištěnu exkluzivitu na dodávky veškerých jízdních dokladů. Odkazovali na smlouvu uzavřenou následně se Státní tiskárnou cenin, která jízdenky tiskne o třetinu levněji, na zprávu generálního ředitele Neograph z 21.11.2011, podle níž byla cena jednoho kusu jízdenky předražená o provizi Cokeville Assets. Ta měla s Neograph uzavřenou smlouvu, v níž za každou vytištěnou jízdenku získávala provizi 17 haléřů za zprostředkování obchodu mezi Neograph a Cokeville Assets. Užití pojmu nestandardní obchod proto bylo přílehlavé, přičemž v této souvislosti poukazovali i na shodné vyhodnocení učiněné orgány

činnými v trestním řízení, kdy kvůli předraženému tisku a dodávce jízdenek byli obviněni i oba žalobci, na něž následně byla podána i další trestní oznámení pro podezření z porušování povinností při správě cizího majetku. Popírali, že by se věc stala mediálně známou předmětnou reportáží, přičemž v této souvislosti odkazovali na jimi v řízení před soudem prvního stupně doložené články a na to, že nevýhodnost podmínek potvrdil i smluvní partner – Neograph. Dovozovali, že oba žalobci pak z titulu svých funkcí nemohli o podmínkách obchodu s jízdenkami nevědět a oba bylo třeba považovat za osoby veřejně činné.

Řízení o odvolání žalobce a/ bylo usnesením soudu prvního stupně ze dne 3.10.2013 č.j. 32 C 79/2012 – 81 zastaveno podle § 9 odst.1 zák.č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Odvolací soud proto přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a řízení mu předcházející ve věci samé podle § 212 o.s.ř. v rozsahu podaného odvolání a dospěl k závěru, že jeho odvolání není důvodné.

Odvolací soud především ve vztahu k druhému žalovanému sdílí názor soudu prvního stupně o nedostatku věcné pasivní legitimace tohoto žalovaného v dané věci. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že druhý žalovaný byl v době, kdy vystoupil v předmětné reportáži, zaměstnancem první žalované. To bylo již zřejmé z této reportáže, v níž u jména žalobce bylo uvedeno i označení první žalované. Proto, jak soud prvního stupně správně uvedl, bylo třeba, za analogického užití § 420 odst.2 obč.zák., v platném znění do 31.12.2013, dovodit, že za případně vzniklou nemajetkovou újmu by odpovídala pouze první žalovaná, jako zaměstnavatel druhého žalovaného. Odpovědnost druhého žalovaného by přicházela v úvahu pouze tehdy, kdyby jeho vystoupení v předmětné reportáži vybočilo z plnění úkolů vykonávaných pro žalovanou, kdyby tedy nemělo věcnou, místní a časovou souvislost s plněním jejích úkolů. Takovéto excesní jednání však v dané věci nebylo zjištěno a ostatně toto ani žalobci netvrdili.

Odvolací soud se dále ztotožňuje se soudem prvního stupně i ohledně skutkového a právního závěru vztahujícího se k žalobci b/ a k první žalované. Sdílí především názor, že žalobce b/ bylo třeba v době uveřejnění předmětné reportáže považovat za veřejně činnou osobu, tedy osobu, jejíž činnost může být ve větší míře podrobena kontrole veřejnosti i její kritice. Byť Dopravní podnik hl.m.Prahy nevlastní stát, jak zřejmě omylem uvedl soud prvního stupně, ale 100% akcionářem je Hlavní město Praha, bylo třeba žalobce b/ vzhledem k jeho postavení finančního ředitele a místopředsedy jeho představenstva za takovou osobu považovat v souvislosti s případem řešení otázky předražených jízdenek, neboť šlo o předního představitele Dopravního podniku hl.m.Prahy, o osobu ve funkci člena jeho statutárního orgánu. Odvolací soud vychází i z toho, že první žalovaná je nevládní neziskovou organizací, jejímž posláním je přispívat k omezování korupce. Tím, že se vyjadřovala v předmětné reportáži, realizovala právo na svobodu projevu ve smyslu § 17 Listiny základních práv a svobod, právo, které patří mezi základní práva každé demokratické společnosti.

Odvolací soud, shodně se soudem prvního stupně, přihlíží k celkovému kontextu předmětné reportáže odkazující na předchozí reportáž, v níž mělo být upozorněno na „podivné smlouvy kolem pražských jízdenek“. V této souvislosti pak je třeba poukázat i na to, že první žalovaná již ve svém vyjádření k žalobě doložila články, které se zabývaly ukončením smlouvy mezi Dopravním podnikem hl.m.Prahy a Neograph na jízdenky, z čehož je třeba dovodit, že medializace této věci nebyla vyvolána až předmětnou reportáží. V ní bylo

poukazováno na zprostředkovatelskou smlouvu z roku 2007, podle níž část peněz zasílaných Dopravním podnikem hl.m. Prahy za dodání jízdenek společností Neograph, jde do společnosti Cokeville Assets, se sídlem na Panenských ostrovech, což potvrzuje obchodní ředitel Neograph, a.s. Vladimír Sitta, který uvádí, že jde o řád několika desítek milionů korun, kdy sám žalobce a/ uvádí, že cítí odpovědnost za vyvádění peněz do firmy na Panenských ostrovech, a že to je také jeden z důvodů, proč se rozhodl rezignovat, kdy tehdejší primátor Bohuslav Svoboda dovozuje neakceptovatelnost smlouvy, kdy je Karlem Randákem z Nadačního fondu boje proti korupci vyslovena domněnka, že ze společnosti Cokeville plynou finanční prostředky za poradenství Ivo Rittigovi. Uvedené, i podle názoru odvolacího soudu, nasvědčuje závěru učiněnému soudem prvního stupně, který obchod s jízdenkami označil jako nestandardní. Jestliže v této souvislosti bylo první žalovanou uveřejněno grafické schéma vztahu Dopravního podniku hl.m.Prahy k dalším subjektům, v němž byla pod nadpisem Dopravní podnik hl.m.Prahy umístěna fotografie (nikoli však soukromá) žalobce b/, aniž již ve vztahu k němu bylo cokoli řečeno (ostatně slovně nezaznělo ani jeho jméno), nelze toto z objektivního pohledu považovat za neoprávněný zásah do jeho osobnostních práv. Jestliže nebyl prokázán neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce b/, nelze dovodit ani odpovědnost první žalované podle § 13 obč. zák. Za této situace proto i odvolací soud považuje žalobcem navrhované důkazy (znalecké posudky, zda smlouvy byly podepisovány v rámci standardních podmínek, výslech svědků o vztazích se společností Neograph, výslech pracovníka ÚOOZ, který upozornil na potřebu doplnit jízdenky o ochranné prvky) za nadbytečné.

Vzhledem k shora uvedenému odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (odstavce II, IV a VI výroku) ve vztahu k žalobci b/ podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Podle § 220 odst.1 písm.a/ o.s.ř. změnil odvolací soud odstavec VII výroku rozsudku soudu prvního stupně o nákladech řízení, protože soud prvního stupně pochybil nejen v jejich výpočtu, ale především v tom, že nezohlednil postavení účastníků jako samostatných společníků ve věci. Náklady vzniklé každému žalovanému představuje polovina odměny za 3 úkony právní služby po 3 720 Kč (§ 9 odst.4 + 20% zvýšení podle § 12 odst.4 vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), a tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst.3 uvedené vyhl.), tedy pro každého žalovaného celkem 6 480 Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst.1 o.s.ř. a ve vztahu k žalobci a/ podle § 146 odst.2 první věta o.s.ř., protože k zastavení řízení došlo jeho procesním zaviněním, a ve vztahu k žalobci b/ podle § 142 odst.1 o.s.ř. vzhledem k úspěchu žalovaného. Náklady vzniklé každému žalovanému ve vztahu k žalobci a/ představuje polovina odměny za jeden úkon právní služby (vyjádření k odvolání) ve výši 1 860 Kč (§ 9 odst.4 ve spojení s § 12 odst.4 vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), a 300 Kč na náhradě hotových výdajů podle § 13 odst.3 uvedené vyhl., tedy celkem 2 160 Kč. Tato částka se pro každého žalovaného ve vztahu k žalobci b/ zvyšuje o 1 860 Kč za druhý úkon právní služby (jednání ve věci) a 300 Kč na náhradě hotových výdajů podle § 13 odst.3 uvedené vyhl., takže celková částka, kterou má žalobce b/ každému žalovanému nahradit, činí 4 320 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku ve vztahu k žalobci b/, pokud jím byly potvrzeny odstavce II a IV výroku, je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, dospěje dovolací soud k závěru,

že rozsudek odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239, § 240 odst.1 o.s.ř.). Ve vztahu k žalobci a/ a ve vztahu k žalobci b/, pokud jím byl potvrzen odstavec VI výroku, není dovolání přípustné.

V Praze dne 4. listopadu 2014

JUDr.Ludmila Říhová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Janochová